

REFORMÁTUS HÍRADÓ

VII. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Íriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit

Jelenések könyve – Gy. Szabó Béla fába vésett látomásai egy albumban

Fametszet kiállítás júniusban a Refo500-on

Gy. Szabó Béla Jelenések könyve fametszet-sorozatát készülnek kiadni a Reformáció 500. évfordulója alkalmából, de nemcsak albumkiadást tervez a képzőművész hagyatékát gondozó Ferenczy Miklós nyugalmazott lelkész, hanem az eredeti fametszet-lenyomatokat az Erdélyi Református Egyházkerületnek adományozná ez alkalomból. Az Apokalipszis című albumban található fametszeteket nem fűzve, hanem külön lapokként rendezik albumba a kötet gondozói. – Azért döntöttünk így, mert azt reméljük, hogy a lelkészek szívesen használják majd saját gyűjteményük kiegészítésére az album tartalmát – mesélte Ferenczy, aki a képzőművész egykori műtermében fogadott bennünket. Gy. Szabó Béla alkotásai – grafikák, pasztellek, olajfestmények – köszöntenek vissza ránk a falakról, ecsetek, vésők sokasága, tanulmányrajzok gyűjteménye mind-mind a szenvedélyesen alkotó művész emlékét idézik egykori otthonában. Aki oda belép, önkéntelenül is úgy érzi, a városközpont egyik rejtett kincsesládájára bukkant. (Részletek a 7. oldalon)

Személyes tárgyak, nemcsak képzőművészeti alkotások tárháza az emlékszoba

ROHONYI D. IVÁN

Krisztus áldozata és a mi ünnepünk

■ Elnézve a kilenc konfirmáló fiatal felkészítés alkalmával, belém hasít a felismerés: nagyon kevesen vagyunk. Gyermekekre lenne szükségünk nagyon gyorsan. Minél többre! Különböző feleslegessé válik minden igyekezetünk. Hiába építünk, szervezünk, napkeleti jövevények fogják lakni templomainkat, otthonainkat néhány éven belül.

Valami mégis megakadályoz bennünket. Áldozatot nem akarunk vállalni. A saját utódainkat sem vállaljuk szívesen. Elkényelmesedtünk! Sokszor segítség nélkül tehetetlenül állunk a kihívásokkal szemben, értelmetlennek és fásasztónak látjuk a következő nemzedék felnevelését. Értékrendünk és életkedvünk felborult.

Jézus Krisztus a húsvéti eseményeken keresztül pont az áldozatvállalásra kíván bennünket nevelni. Ő feláldozta magát értünk a golgotai kereszten. Pedig hatalmában állt elkerülni a megaláztatást és a szenvedést. Mégis vállalta!

Aki felismeri önmaga életében a Megváltó szeretetéből származó kegyelmet, maga is áldozatvállalóvá válik. Nekünk csak közvetlen hozzátartozóinkért, a következő nemzedékért kell áldozatot vállalnunk, nem kell az egész világot megváltanunk. Ezt már megtette Jézus Krisztus.

Az áldozatvállalás közösségünk életében azt jelenti, hogy olyan életteret kell kialakítanunk fiataljaink számára, ahol a családok biztonságban élhetnek és nevelhetik gyermekeiket. Mindehhez szükség van közösségi életre is. A hitélet megélése nélkül nincs közösség többé. Erősítsük meg mielőbb közösségeinket, hogy azokban otthona legyen fiatalnak és idősnek egyaránt.

Legyen ez az ünnep Krisztus nyomában járva a közösségi áldozatvállalás ünnepe.

Bibza Gábor
esperes

Brácsától a palástig – nyugdíjazás előtt Dobri Andrással

Hűvös áprilisi koradélután húzódtunk be a négysávos forgalomtól hemzsgő bácsi útról a város első modern építésű temploma elé, a Kerekdombon. A verőfényes mellékutca már-már valóságosan csendjéből nyíló parókián Dobri András fogad. Júniusig pásztorolja a kerekdombi reformátusokat, azután a gyülekezet „egyszerű” tagjává szeretne válni.

KEREKES EDIT

Beszéltünk-e a kommunista időkben csudamód megépült református templomot kiküszkődő, börtönviselt 56-os édesapjáról, akit ő maga csak kilencévesen ismerhetett meg? A templom árnyékáról, amely egyszerre elrejt és féltő gonddal megóv? A nagyon nagy cipőről, amelybe akkor lépett, amikor hétévnyi magyarfordorházi szolgálat után a kerekdombi gyülekezett meghívta: lépjen édesapja örökébe? Csak annyit, amennyit tudnunk kellett ahhoz, hogy egy kicsit megismerjük Dobri Andrást. A lelkipásztort, aki közel negyven éve szolgál. A gyermeket, aki oly nagy tisztelettel adózik édesapjának, hogy emlékét kiadványba szerkesztette születésének századik évfordulóján. A családapát, akinek hat gyermeke és öt unokája van. Az embert, aki most úgy érzi, talán kissé megfáradt, és két évvel a nyugdíjkorhatár előtt átadná helyét a modern kor kihívásaival lendületesen megküzdőni kész fiatalabbaknak.

Brácsát és zongorát tanult, és sokáig úgy gondolta, zenész lesz – bár ma már úgy látja, a kórok gyakorláshoz nem volt elég kitaróan szorgalmas. Szomszédjuk, Juhász István profeszor egyszer beszélgetés közben felvetette: nem akar-e lelkész lenni, édesapja örökébe lépni?

ROHONYI D. IVÁN

FOLYTATÁS A 6. OLDALON

Brácsától a palástig – nyugdíjazás előtt Dobri Andrással

FOLYTATÁS AZ 5. OLDALRÓL

A fiatal Dobri András azután nyaralni ment, és tíznapos tengerparti távolléte alatt az elültetett gondolat megfogant, a vakációzásból már azzal az elhatározással tért haza, hogy felvételezni fog a teológiára. A hír boldogsággal töltötte el lelkész, teológiai tanár édesapját, aki korábban soha nem terelgette fiát a lelkészi pálya felé.

Ifjú papként hét évet szolgált Magyarfodorházán: „Ott igazán megszerettem a pályát, nagyon kedves emberek közé kerültem” – emlékezik egykori híveire. Az ottani kis gyülekezetéről ma is csak szuperlatívuszokban nyilatkozik, látszik, hogy feleségével együtt nagyon szerették ott őket. „Sírva búcsúztunk el” – idézi fel az 1980-as évek derekán történeteket, amikor édesapja nyugdíjazásakor a Kerekdombra meghívták.

Az őket szeretettel fogadó kolozsvári gyülekezet akkor még 2100 főt számlált, ma 900 körüli a lélekszám. „Nagyon sokan elköltöztek, sokan elhunytak, a fiatalabbak elindultak vándorútra, nagyon sokan dolgoznak Angliában most is, az idősebbek a gyermekeik után költöztek” – magyarázza Dobri András.

A legnagyobb kihívás az ifjúsági munka

– Annak idején édesapám indította el az ifjúsági munkát Kolozsváron, a volt püspök, Pap Géza is ide járt ifjúsági órára. Úgy érzem, hogy ezt a munkát tovább kell vinni. Érdekebb volt, könnyebb volt nekünk összetartani a fiatalokat akkor, a

80-as évek végén, amikor nem nézték jó szemmel a népesebb találkozókat, nagy igény volt az ifjúságban arra, hogy együtt legyünk, kiránduljunk, találkozzunk, rengeteget sátoroztunk. Később nehezebb lett, megváltozott az élet, eljött a szekularizáció ideje, és nagyon szerteágazó az ifjúság tevékenysége, aminek sok pozitív és sok negatív oldala van. Valamikor több gyermek volt a Kerekdombon, az iskolába a mi gyermekeink jártak. Ahogy apadt a számuk, úgy szűntek meg az osztályok, ma már szétszórótan járnak a gyerekek a város iskoláiba. Csak pár évtizeddel ezelőtt még együtt jártak iskolába, együtt jöttek vallásóra, együtt jöttek konfirmálni, ma már nem ismerik egymást, és a közös kirándulás sem annyira érdekes, mint harminc évvel ezelőtt. Ma ez a nagy kihívás, ilyen körülmények közepette ide vonzani a fiatalokat. Azt kívánom az utódoknak, hogy erre próbáljon fiatalabbnak nagy hangsúlyt fektetni – mondja a lelképásztor.

Ünnepeltek vasárnapja

Dobri András felismerte, hogy másféle módszereket kell alkalmazni a gyülekezet összekovácsolására. Ugyanakkor egy kicsit a hiányzó helybeli iskola közösségteremtő szerepét is igyekeztek pótolni. Farsangot, iskolai évnyitót, évzárót, anyák napi, karácsonyi műsort szerveztek, táborokat a bogártelki gyülekezeti házban. De nemcsak a gyerekeket célozták meg, feleségével együtt azon igyekeztek, hogy közösségi rendezvényeket kínáljanak a híveknek, ahol azok találkozhatnak, beszélgethetnek.

– Minden hónapban van nálunk ünnepeltek vasárnapja, meghívókat küldünk mindazoknak, akiknek születésnapja, névnapja, jelesebb házassági évfordulója van, és istentisztelet után a mi kórusunk énekel vagy másokat hívunk meg, verses-zenés összeállítással kedveskedünk, azután egy kis teázás, süteményezés, beszélgetés következik. Van, akit ez érintett meg, hogy odafigyeltünk rájuk, főként idősebb korban esik ez jól, amikor esetleg már elhullnak az emberek mellől az ismerősök. A kórus is találkozási lehetőség, egy foglalkozás például az egyedül élők számára, nem is az a legfontosabb, hogy kinek milyen hangja van. A Kerekdombnak két kórusa van, a fiatal házaspárok és fiatalabb kórusát 2004-ben hozta létre első segédlelkészünk, aki konzervatóriumot végzett. Ezek a kórusok úgy működnek, ha énekelnek, ha szolgálatuk van, így az ünnepek mellett kiszállásokat szervezünk, évente 4-5 Nádas menti kórustalálkozón veszünk részt, amelyek egyikét mi szervezzük. Őt évenként minden esztendőben kétnapos kirándulásra megyünk, 40-50-en, de voltunk hetvenen is. Jártunk az ezeréves határnál, voltunk Koltón, Máramaros vidékén stb. Alkalmanként megjelenő 48 oldalas gyülekezeti lapunk célja a távolmaradókat is megérinteni, hogy ők is tudják, mi történik az egyházban.

Mindig nagycsaládban élni

Amikor Kerekdombra jöttek, már három gyermekük volt, Kolozsváron még három született. A nagy család náluk alapadott-

Jól éreztük magunkat itt, Kerekdombon

ság: Dobri András édesapjának 6 testvére volt, édesanyjának 9, neki pedig 5.

– Sok vita övezi a katolikus egyházban a cölibátusság jelenlétét. A család elvonja a pap figyelmét a hivatásától, vagy gazdagítani tudja-e a református lelkész munkásságát?

– Ahhoz, hogy igazán hitelesen beszéljek házastársak közötti szeretetről, szülő és gyermek kapcsolatáról, mégiscsak könnyebb dolgom van, ha családban élek. A családon belüli egymásra való figyelés, egymással való törődés nekem segítséget nyújt a munkámban is, mert megtanulom, hogy igenis oda kell figyelni mindenre. Persze, ezt nem tudom mindig egyforma intenzitással megtenni a gyülekezet minden egyes tagjával szemben. Az egyik oka annak, hogy nyugdíjba készülök, hogy a nagy családdal szeretnék többet foglalkozni. A lelkészcsaládokban a hétvége a templom körül telik, a hétköznapokon a gyerekeket foglalta le az iskola, nem volt könnyű közös időt találni. Így születtem meg a péntek esti közös kosarazások, amikor a család immár 21 éve az egykori Brassai tornatermet bérel, és négyes csapatokban dülnek a kemény mérkőzések. Sokat jelent, hogy jó hangulat van a családban. A testvéreimmel minden évben néhány napot a bogártelki házban töltünk, és majdnem egy hetet a gyerekeink családjával, ilyenkor mindenki úgy intézi, hogy szabad legyen, a lányomé is jönnek Brüsszélből – sorolja, és szinte érezni hangjából a várakozást ezekre a találkozókra. Feleségével munkatársak is: Vilma vezeti az egyházközség könyvelését, és egész sor szervezési feladatot is vállal. Óvó-tanítóképzőt végzett legidősebb lányuk foglalkozik a vallásórás gyerekekkel.

Nem akarok elköszönni

– Mit üzenne a gyülekezetének? Milyennek szeretné látni 20 év múlva, 100 év múlva?

– Nem elköszönni akarok innen, gyülekezeti tag akarok maradni. Szeretnék mindkét kórusba járni. Ha utódom tanácsot kér, adok, ha nem, akkor nem szólok bele, mindig a békesség útját keresem...

Tartsák meg a találkozási alkalmakat, a rendezvényeket, kirándulásokat, ünnepeléseket, nagyon sok embernek ez nagy összetartó erő. Minden tekintetben maradjon egy vár, az emberek itt mindig megnyugodjanak, megvizsgálódjanak, akár fiatalok, akár idősebbek, mert mindig szükség lesz háttérre. Tegyenek meg mindent azért, hogy tudjanak tartást adni a fiataloknak, nehéz megállni a világban, nagyon lényeges az a pozitívum, amit az intézmények tudnak adni, az iskola, az egyház, a család. Biztos, hogy kell haladni a korrál, változások keltenek. Református egyházként gyakran belemerevedünk a magunk teremtette szerkezeteinkbe, pedig érezzük, hogy állandó reformáció kéne, állandóan szükséges lenne megújulni, akkor is, amikor a szekularizáció talán még erőteljesebb lesz. Találjon itt az ember mindig megbékélést, ezt kívánom.

Az egyház, mint szelep

– Hosszú pályája során megint-e valaha?

– A 89-es fordulat után egyszer egy teológiai professzor azt mondta, az egyháznak úgy kell működni, mint a szelepeknek, hogy kiengedje a jót, de ne engedje vissza a világból a rosszat. Ezek a szelepek nem mindig működtek jól. A 90-es évek után, amikor Nyugatról jöttek a nagy segítyek, azok elosztásával rengeteg baj volt. Néha nagyon belekeseredtünk, de aztán megedződünk, ma teljesen másképp tudnám kezelni, de az akkor számunkra is

Családi fotó, 20 év különbséggel

Jelenések könyve – Gy. Szabó Béla fába vésett látomásai egy albumban

Fametszet-kiállítás júniusban a Refo500-on

DÉZSI ILDIKÓ

– Júniusban rendkívüli közgyűlést szerveznek a Farkas utcai templomban, ezen a református és evangélikus lelkészeket együtt szentelik fel, amire még nem volt példa a történelem során. Ekkor a templom kerengőjében állítanak ki a Jelenések könyve sorozatot. Annak kevés esélyét látom, hogy addig az album is megjelenik, de legkésőbb a Kolozsvári Magyar Napokig kiadják a kötetet – részletezte a terveket Ferenczy Miklós nyugalmazott lelkész, majd lakadatlan lelkesedéssel tárlatvezetésbe kezd az emlékszobában.

Erdei tánc, háromezer óra

– Az első nagyméretű dúca a *Fáramászó* volt. Ez annak apropóján született, hogy egy 1932-ben szervezett kiállításán találkozott Kós Károllyal, aki azt kérdezte tőle: fiatalember, miért nem mászik fára? A fára mászást persze nem szó szerint értette, hanem arról faggatta, miért nem készit fametszeteket – mesélte Gy. Szabó Béla első

Egy-egy vésőt egy egész este fent, hogy a metszéshez megfelelő éle legyen

nagyméretű fametszetének történetét Ferenczy. Számos közismert személyiség látta el kézzel készült fametszetekkel. Dedikált neki verset Kányádi Sándor, Dsida Jenő is, de őriznek dedikált portrémetsetet Kós Károlyról, Reményik Sándorról, Szabédi Lászlórról, Bara Margitról, Terényi Edéről, Szabó T. Attiláról, Nagy Istvánról.

– A fametszet dúcokat mindig körtefából készítette. A vésőt csináltatta, és egy-egy vésőt egy egész este fent, hogy a metszéshez megfelelő éle legyen. Nagyon jó számszámokra volt szüksége, mert például az alkotásain megjelenő fény sugarakat nem vonalzóval, hanem szabad kézzel, egy határozott kézmozdulattal metszette ki – árult el részleteket az alkotómunka folyamatáról Ferenczy Miklós, és közben mosolyogva azt is elmesélte, hogy gyakran állt modellt Gy. Szabó Bélának figurális rajzokhoz. – Általában 40-50 lenyomat készült egy metszetről. De ott van például az *Erdei tánc* című fametszet, amelyből azért nincs sok, mert

nagyméretű alkotás volt, és papírhány akadályozta nagyszámú lenyomatának készítését. Később aztán ez a papírhány is megoldódott, mert japán papírt szerzett be. Az *Erdei tánc* témájának kidolgozásán összesen háromezer órát dolgozott. Az első metszetet megsemmisítette, aztán később újrametszette ugyanezt a témát és az első elképzelésnek csak bizonyos elemekre fektet hangsúlyt. Az első metszeten szereplő sok táncosból csak három táncospárt helyezett előtérbe, és az alkotáson látható gyerekek is fontos szerepet tulajdonít, de az első változaton jól látható zenészek már háttérbe szorulnak a második verzióan – mesélte az egyik különlegesebb nagyméretű fametszetről.

Gy. Szabó Bélát kisgyerekként ismertem meg

– Gy. Szabó Bélát kisgyerekként ismertem meg 1955–56-ban Nyárádszentbenedeken, ahol nagyapám lévita tanítóként dolgozott, és Gy. Szabó so-

kat járt oda dolgozni, rajzolni. Sok metszete készült a Nyárád mentén, vonzotta az ottani szép táj, érdekes emberi arcok – mesélte kérdésünkre a képzőművésszel való kapcsolatáról a hagyaték gondozó. – Később kisgyerekként Kolozsvárra kerültem, nagynéném Ferenczy Júlia festőművész három testvér nevelt, Imrét, aki hegedűművészként, Istvánt, aki csellistaként, tanárként tevékenykedik, és engem, aki nyomdokaimba léptem az elődeimnek olyan értelemben, hogy a felmenőim a 17. századig visszamenőleg papi, tanítói családból származtak. Júlia nénémnek köszönhetően, aki valamikor Fuhrmann Károly felesége volt, olyan környezetben nőttem fel a Farkas utcában, ahol ragyogó embereket ismertem meg. Többek között Kós Károlyt, Kelemen Lajost vagy Szabó T. Attilát. Magával ragadott ez a környezet, mert ugyan lelkész lettem, de a képzőművészethez mindig is kötődtem – mesélte a gyerekkori emlékeiről, amelyeknek egyik meghatározó szereplője volt Gy. Szabó Béla is.

Fontos számomra Gy. Szabó Béla és hagyatéka

– Talán ez az első alkalom, hogy elmesélem: gyerekként jól rajzoltam. Júlia néném biztatott, Gy. Szabó Béla pedig fel is ajánlotta, hogy oktató, de az ő tehetőségük láttán visszakoztam. Ettől függetlenül mindig fogékony voltam a zene, a képzőművészetek iránt, és az életem szerves részeként tekintek ezekre a művészeti ágakra. Ez az oka annak is, hogy lelkészként több galériát is sikerült beindítani: az esperesi hivatalban működött Gy. Szabó Galériát, amely 130 kiállítás helyszíne volt; ottani lelkészségem idején felépült a Pata utcai gyülekezeti ház, amely Fehér galériaként ma is működik. Emellett a Gy. Szabó Béla hagyatékából halála után kétszáznál több képet kereteztünk be, amit 110 kiállításon mutattunk meg a nagyközönségnek – mesélte képzőművészeti missziójáról a lelkész.

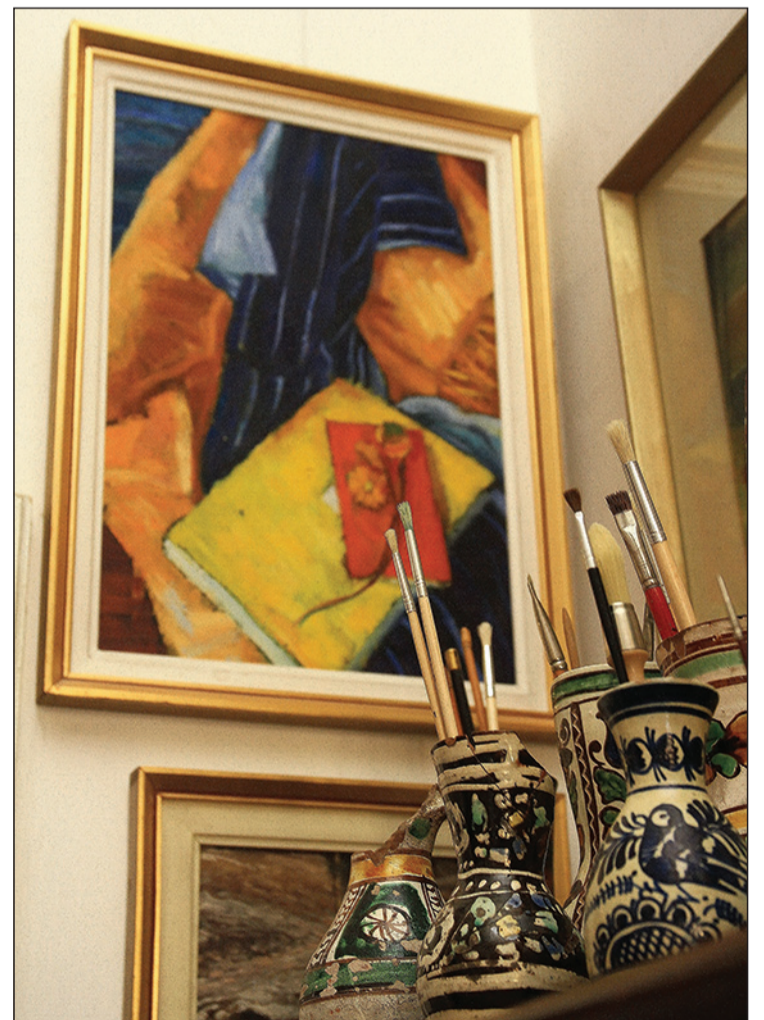
Hagyatékának őrzése a küldetésem

A *Jelenések könyve* sorozatát már a 80-as években a Pata utcában és a Vártemplomban is kiállították. – Ezt a sorozatot jobbra gyülekezetekben mutatjuk be, mert tematikailag érdekes, de az üzenetéhez csak akkor kerülhet kicsit közelebb az alkotást szemlélő, ha tanulmányozza a Bibliát. Számos hazai és magyarországi gyülekezethez sikerült eljuttatni ezt az üzenetet az évek során, és 2008-ban, a Biblia évében a brüsszeli Európai Parlamentben is látható volt a 22 fametszet – mondta el a sorozatról.

– Azért fontos számomra Gy. Szabó és a hagyatéka, mert kisgyerekként, diákként, fiatal házasként mindig segítette és támogatta. Mindig azt mondtam, hogy ha csak annyit kaptam volna tőle, akkor is igazán hálás lehetek, de ennél sokkal többet kaptam, hiszen neki köszönhetően nagyszerű embereket ismertem meg, ezáltal pedig lélekben gazdagodhattam.

Ennek a hagyatékának az őrzése számomra misszió, amely arra sarkall, hogy alkotásainak üzenetét, szépségét minél több emberrel megosszam – beszélt a kettejük közötti kapcsolat meghatározó jellegéről. – A legfrissebb élményem magyarléta, ahol ugyan nem Gy. Szabó Béla képeit, hanem Olajos Istvánnak, egy 29 évesen elhunyt képzőművésznek az ő tulajdonában álló alkotásait állítottuk ki, aki egyike volt a Barabás Miklós Céh alapítóinak. Életében soha nem szerveztek neki tárlatot, halála után találtam rá a hagyatékban, egy külön albumban negyven mun-

kájára, amit bekereteztem és paszpartukat készítettem hozzá. Így sikerült halála után több helyszínen is bemutatni az alkotásait. A léta gyülekezeti terebben négy egyszerű asszony csodálta éppen a képeket. Odaértemkor afelől érdeklődtek, hogy mennyi ideig maradhat ott a kiállítás, mert nagyon tetszettek nekik a képek. Akkor is úgy értékeltem, hogy ha csak ennek a négy embernek sikerült örömet okozni a képek bemutatásával, már akkor is megérte megszervezni a kiállítást, oda is juttatni az alkotás örömeinek lenyomataiból – fogalmazott a „misszionárius”.

Ezekkel készültek a remekművek

Refo500 – rendezvények a kolozsvári egyházmegyében

A Kolozsvári Református Egyházmegyében méltóképpen szeretnénk megünnepelni a reformáció 500. és a magyar református egyház megalakulásának 450. évfordulóját. Az idén számos ünnepi rendezvényre kerül sor, amelyek keretében a belmissziós szövetségek külön-külön vagy közösen is megemlékező rendezvényeket szerveznek.

FLORISKA ISTVÁN

Az első ilyen jellegű rendezvénysorozatot „imalánc” néven indítottuk el, egyházmegyénk öt különböző templomában imaalkalmat tartunk, ahol imádkozunk református egyházunkért, a református keresztyén családokért, gyermekeinkért, ifjainkért, Erdélyben való megmaradásunkért és a szörvényben élő testvéreinkért.

Az első „láncszemre” a Kolozsvár-felsővárosi (Kakasos) templomban került sor, ahol dr. Pap Géza reformációról szóló áhítatát követően meghallgattuk dr. Ósz Előd egyházkerületi levéltáros előadását Szenczi Molnár Albert zoltárfordító, tudós lelkipásztor életútjáról (képünkön). Az imádságokat teológiai intézetünk öt hallgatója olvasta föl. A követ-

SZENCSDI ÁRPÁD

kező imaalkalomra május 25-én Magyarfenesen, majd június 17-én Pusztakamaráson kerül sor. A sorozatot a hídelvei, végül a törökvágási templomban folytatjuk az ősz folyamán.

Szeretettel várunk minden egyházát és népét szerető testvérünket az alábbi rendezvényeinkre is: július elején a református sokadalomra a Farkas utcában; a Biblia szülőhelyére, Vizsolyba szervezett látogatás-

ra; októberben Botházára gyümölcsfa-csemete ültetésre; október 31-én ünnepi műsorra a Kolozsvári Magyar Operába.

Éljük át együtt, közösségekben a reformáció áldásait, térjünk vissza a tiszta forráshoz a Szentírásához, ismerjük meg jobban az egyedüli közbenjárót, Krisztust, erősítsük egymás hitét és mindezekért adjunk hálát Istennek, mert egyedül övé a dicsőség!

Húsvét a kollégiumban

Diákjainknak évről évre mást és mást jelent az ünnep, hiszen az arra való készülődés nagy mértékben meghatározza azt. Legkisebjeink kezűességét és énekhangját óvó- és tanítónőink kamatoztatják, melynek eredménye a tantermeket és otthonokat díszítő húsvéti dekorációk, valamint az otthon és iskola közt visszhangzó vidám hozsánna ének. A lányok már itt elsajátíthatják, illetve felidézhetik szülőktől és nagyszülőktől örökölt tojásdíszítés tehetségüket, hiszen gyerekek és szülők együtt vesznek részt nagycsütörtök délután a tojásdíszítő programban.

Miközben e sorokat írom, visszhangzik a díszterem Péter sírásától, ami nemcsak az ő életét határozta meg, de diákjaink húsvétja is a nagypéntek könnyeivel kezdődik. Már konfirmált ifiseink hangjától hetek óta hangos az iskola folyosója, hol ifjúsági énekeket, hol kórusműveket dalolnak, mely kórusművek virágvasárnap nyitották meg számukra a kerékombi református templomban a húsvéti ünnepkört.

Reggeli áhítatunk a virágvasárnapi visszatekintés után Jézus Jeruzsálem felett való sírására hangolt, és ennek jegyében tekintünk nagyhéten a húsvéti diadalmas örömhír

elé: „Ti ne féljete; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadott”. A passiótörténet minden állomását végigjárjuk mindazokkal, akik elkísérnek egy imaösvényen, melyen Jézus szenvedésére emlékeztető tárgyak és hangok teszik mélyebbé, másabbá a találkozást a passiótörténettel.

Diákjaink körében nagy a lelkesedés, hiszen húsvétra nemcsak egy kis vakációra utaznak haza, hanem az otthon most azt a gyülekezeti közösséget is jelenti, ahol úrvacsorával fognak élni, és felleveníthetik az ünnepkörrel járó népszokásokat. Visszavárjuk őket, a feltámadás örömhírének ízével szívükben, hogy újraértelmezzük további feladatainkat, Istentől kapott küldetésünket, melyek néha a közeljövőre vonatkozó megbízások, olykor pedig hatalmasabb távlatokat nyitnak meg. Húsvét után csendes visszatekintéssel, kollégiumi nyílt nappal, Protestáns Iskolatörténeti Mozaik kiállítással kezdjük feladatainkat, és kérjük Istent, hogy a Péterhez címzett megbízást helyezze minden pedagógus szívére: Legeltesd az én juhaimat!

Kiss-Cserey Zoltán
iskolalelkész

Kórusolimpia, kispácsi virágvasárnap

Évek óta hagyománnyá vált, hogy tavasszal, március 15-e táján a kispácsi református templomban, istentiszteleten énekel a Kolozsvári Református Kollégium énekkarának legjobbjaiból álló 45 tagú csoport. Ebben az évben úgy alakult, hogy erre a fellépésre pont virágvasárnap került sor.

NAGY-HINTÓS DIANA

A kispácsi református gyülekezet meghívásának mindig szívesen teszünk eleget: most a virágvasárnaphoz, illetve a húsvéthoz kapcsolódó énekeket adtunk elő, a gyülekezet pedig szeretetvendégséggel köszönte meg a csoport szolgálatát – közölte Székely Árpád karnagy, iskolaigazgató.

A 45 tagú csapat idén első díjat nyert a tanügyminisztérium által szervezett líceumi kórusverseny területi szakaszán, április elején. Ez pedig azt jelenti, hogy továbbjutottak a május 4. és 6. között Targovistén megrendezendő országos szakaszra. Kolozs megyét ezen kívül a zenelíceum és az ortodox szeminárium énekkara képviseli. Tanfelügyelőségi javaslatra mindhárom kórus fellép május 3-án délután 5 órától a Báthory-líceum dísztermében megszerzendő koncerten.

A kórus hölgytagjait minden biznnyal örömmel tölti el az új fellépő kosztüm (blúz és szoknya), amelyet az Erdélyi Református Egyházkerületnek és egy magyarországi pályázatnak köszönhetően sikerült megvalósítani.

Óváryék tetemrehívása 73 évvel később

Megosztott első díjat kapott a Kolozsvári Református Kollégium csapata idén az RMDSZ Örökségünk őrei vetélkedőjén.

ANTAL ANDREA

Az Örökségünk Őrei mozgalom kapcsán újra nyilvánvalóvá vált számomra, hogy az igazán nagy dolgok váratlanul, a sugallatok meghallásából születnek. Az Óváry-Purjesz-ház örökbecfogatásának ötlete valamikor tavaly ősszel kezdett el foglalkoztatni, amikor Kolozsváron járt férjem New York-i ismerőse, és megkérte, hogy az Óváry Zoltán nemzetközileg elismert immunológus professzortól örökölt, nemrégiben visszaperelt ingatlanját, az Óváry-Purjesz-házként ismert, Mócok úti 19. szám alatti épületet szemmel tartsa, az igencsak leromlott állapotából fakadó esetleges problémák megoldására mesterembereket hívjon. Az általam koordinált refis csapat által ezért úgy döntöttünk: nem a szervezők által közzétett emléklistánál választunk, hanem olyan épülettel foglalkozunk,

amelynek valamilyen kapcsolódása van a kollégiumhoz.

Óváry Zoltán kolozsvári református kollégista volt, szülőházának felkarolásakor nemcsak a falakat fogadtuk örökbe, hanem embereket, életeket, sorsokat, a történelmet, amely rázúdult erre a békés, mindenkit befogadó, kibontakozásra serkentő polgári miliőre. Megdöbbentett az ott történt tragédia, amikor 1944. október 11-én a Torda felől özönlő szovjet seregek megszállták Kolozsvárt, és az Óváryéknál vacsoravendég szovjet tisztet lelőttek az ott jelenlevőket. Foglalkoztatott az a történelmi összefüggérendszer, amelyben lehetővé válhatott, hogy az egész város által ismert-elismert, rengeteg híres tudós-, művészszemélyiség által látogatott Óváry család és vendégei meggyilkolását államérből a rendszer megfelelő apparátusának működtetésével másodszor is meggyilkolják az

zal, hogy elérték az eset szinte teljes hírblokkját, agyonhallgatását, illetve a történetekkel kapcsolatos sikeres felretájékoztatást. A kommunizmus idején beköltöztetett lakók által mintha sebtében elhagyott, kizsigerelt, több nyomorúságos lakrésze felosztott, rendkívül leromlott állapotú épület már csak árnyéka az Óváry Olga irodalmi szalonjainak otthont adó, a kor meghatározó figuráit barátsággal fogadó-befogadó meleg hangulatú lakásnak.

Hogy ez a rendkívül színes, kommunikatív és kreatív, az egész iskolát megmozgató féléves munka beérhetett, köszönhető a refi 11. A osztálya 14 rendkívül tevékeny, színes egyéniségű, sokat tudó és merő diákjának, akik hajlandóak voltak részt venni a 73 éves tetemrehívásban. A szakiskolás diákok a szalon híres egyéniségének, Szilvássy Karolának – Óváry Zoltán keresztanyjának – a szakácskönyvéből főztek, így a slam poetry esten felszolgálhattuk

Olga néni híres szalonjainak finomságait. Az asztalos diákok kemény munkával valamivel lakályosabbá tették a házat, így lehetővé vált, hogy a népszerűsítő rendezvényeket ott tartsuk. Az egész iskola ügye lett az Óváry-hagyaték megismerése és megismertetése: sikerült más, nem a csapathoz tartozó diákok is felkészíteni, és elhívni, amikor a kertet tisztítottuk, takarítottuk, ástuk, beültettük fű- és virággal. A munkafolyamat méltó befejezése volt a tragédia estéjét feldolgozó színpadi bemutató, amit az Örökségünk Őrei Gálán a 11. A diákjai előadtak. Az általuk írt és játszott színpadi jelenet olyan erővel és őszintén mutatott be a történeteket, hogy hiszem, a szovjet katonák géppuska-sorozatának dübörgő hangja legalább egy pillanatra megrendítette a nézőket. Kolozsvárnak ilyenformán sikerült végre megadnia a végtisztességet a meggyilkolt áldozatoknak.

És most várjuk, hogy kinőjön a fű.

ILYÉS ZALÁN